

Spuścizna po mistrzu zawierała również notatki i projekty traktatów poświęconych m.in. morfologii skał, lotu ptaków i obiegowi wody. Rozważania Leonarda na temat relacji między teorią i doświadczeniem stanowiły podstawę do powstania teorii naukowej. Wszystkie te zagadnienia były nowatorskie, prześcigające ówczesny poziom wiedzy o dziesięciolecia, jeśli nie wieku. Niestety, prace da Vinci'ego nie ujrzały światła dziennego na wiele po jego śmierci, głównie za sprawą prokrastynacji autora, który nie potrafił ukończyć rozpoczętych traktatów.

Życie prywatne

Leonardo był homoseksualny. W 1476 r. został dwukrotnie oskarżony o utrzymywanie kontaktów seksualnych z mężczyzną. Szczęśliwie dla niego zarzuty wycofano, gdyż przewidywaną karą była śmierć. Z jego notatek można wynieść, że pomimo zagrożenia oraz społecznego potępienia dla „grzechu sodomskiego” akceptował swoją orientację uważając ją za coś naturalnego.

Mistrz tworzył wieloletni związek z Gian Giacomo Caprotti, który znany jest pod przydomkiem nadanym mu przez Leonarda – Salai, czyli „Mały Diabeł”. Trafił on do domostwa da Vinci'ego jako sługa oraz uczeń, gdy miał 10 lat. Kilka lat później relacja pomiędzy ponad

czterdziestoletnim Leonardem i kilkunastoletnim Salaiem przerodziła się w romans. Związek obu mężczyzn był bardzo wybuchowy, a w pewnym okresie nawet toksyczny, głównie za sprawą awanturniczego charakteru Salai'a. W ostatnich latach życia romans osłabł, jednak do końca życia Leonarda Salai pozostawał na jego utrzymaniu i otrzymał w spadku posiadłość pod Mediolanem.

Głównym spadkobiercą Leonarda był Francesco Melzi. W 1507 r. piętnastoletni Francesco rozpoczął naukę u da Vinci'ego, a następnie został jego sekretarzem i towarzyszył mu do końca życia, stając się w końcu jego przybranym synem.

Finansowane przez
Unię Europejską

RÓWNE KOŁO HISTORYCZNE: DA VINCI – GENIUSZ W RÓŻOWEJ TUNICE

Biogram

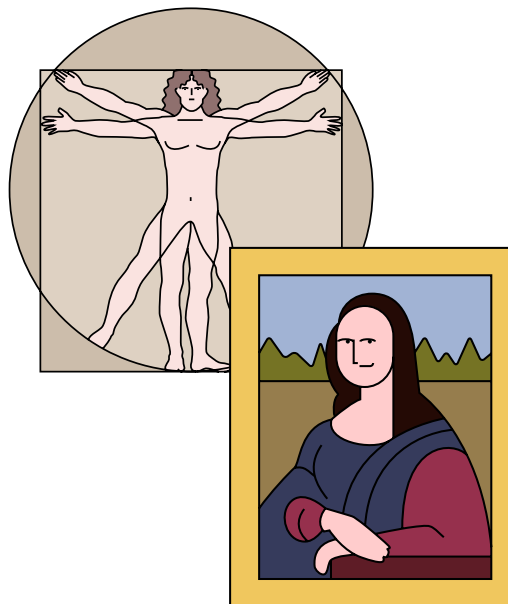
Leonardo da Vinci urodził się 15 kwietnia 1452 r. w Vinci jako nieślubne dziecko Piero da Vinci i Catariny Lippi. Ojciec był notariuszem, jednak syn nie poszedł w jego ślady, zamiast tego zaczynając naukę u znanego florenckiego artysty Verrocchia. Samodzielnym artystą Leonardo został w 1472 r.

Dorośle życie spędził w trzech głównych ośrodkach włoskiego renesansu – Florencji (w latach 1472-1482 i 1500-1506), Mediolanie (w latach 1482-1499 i 1506-1513) i Rzymie (w latach 1513-1516). Do grona jego mecenasów należeli m.in. książę Mediolanu Ludwik Sforza oraz papież Leon X. Ostatnie lata życia spędził we Francji jako nadworny artysta i inżynier króla Franciszka I. Zmarł 2 maja 1519 r. w Amboise.

Artysta

Geniusz Leonarda objawił się w malowanych przez niego obrazach. Udoskonalił i rozpowszechnił użycie światłocienia, wprowadził technikę sfumato, czyli zacierania konturów oraz zrewolucjonizował wykorzystanie perspektywy w malarstwie. Poświęcał wiele czasu na studiowanie ludzkiej i zwierzęcej anatomii, geologii, hydrologii i optyki, a zdobytą w ten sposób wiedzę wykorzystywał w swojej twórczości. Wszystko to sprawiło, że spod jego pędzla wychodziły arcydzieła malarstwa.

Najszynniejszymi dziełami Leonarda są portret florenckiej damy Lisy Giocondo znany jako Mona Lisa oraz fresk w mediolańskiej bazylice Santa Maria delle Grazie Ostatnia Wieczerza. Oprócz nich da Vinci namalował co najmniej kilkanaście innych obrazów m.in. Damę z gronostajem, Salvator Mundi, czy też Św. Annę Samotrzecią.

Fakt, iż powstało jedynie kilkanaście obrazów pędzla Leonarda wynikał z dwóch cech jego charakteru, które w dużej mierze przyczyniły się do jego kunsztu – perfekcyjności i prokrastynacji. Leonardo malował powoli, potrafiąc wpatrywać się w obraz kilka godzin i dokonać pojedynczego pociągnięcia pędzlem, by przez następne kilka tygodni poświęcać się studiowaniu ruchu wody lub prowadząc sekcje zwłok. Często zdarzało się, że podejmował się projektów, których nie kończył i pozostały po nich jedynie szkice.

Inżynier i naukowiec

Jakkolwiek Leonardo najbardziej znany jest jako artysta, to on sam uważał się bardziej za inżyniera i naukowca. Pasjonowała go architektura i urbanistyka, zaś niespełnionym marzeniem było zostanie uznanym inżynierem wojskowym – jego notatki pełne są projektów różnego rodzaju uzbrojenia i maszyn oblężniczych. Wśród jego prac znajdowały się projekty tak ambitne jak budowa sieci kanalizacyjnej i wodociągowej Mediolanu czy zawrócenie biegu rzeki Arno.

Potrzeba perfekcji w przedstawieniu świata na obrazach sprawiła, że Leonardo prowadził badania na polach wielu różnych dyscyplin nauki. Przeprowadził dziesiątki sekcji zwłok, a jego szkice przedstawiały ludzką anatomię na długo przed pierwszymi wydaniem pierwszych prawidłowych atlasów. Sformułował również teorie z zakresu okulistyki i kardiologii, które były udowodnione dopiero po stuleciach.